

laseh. Včasih je zmajal z rameni pa zdehnil. Iz riznice gre v cerkev, odtod na dvorec ogledovat plošče-zahvalnice, razobešene po stenah. Tako se je zabaval tudi med sv. mašo, med katero je bil obhajan priprosti mož: ta je težko zadrževal solze samega veselja.

Po sv. opravi najdem gospodiča na trati s paličico v roki, ki je pušec zrl v živinče, pasoč se pred njim. Tedaj pa začuje petje izpred gostilne. Mahoma zavije na ono stran, kjer zagleda gostilničarjevo bodro hčerko. Oko se mu je zabliskalo, noge zašibile, neprestano je vrtel paličico v roki, zroč z debelimi očmi zorno mladenko. Obhodil je vse poslopje, da bi ji prišel bliže, a sramežljivo dekle se je izgubilo — ni vedel, kam.

Obstal je na molu, motreč tamošnji neotesani kip nebeške Device. Sedaj pa potegne ročno knjižico in se loti pisati. Kdo vé, ali ni pisal sam svoje gorjé, hvaleč labkovernemu človeštvu svoje »plemenite« vzore! Očito sem videl, da je dvakrat zdehnil v omenjeni kip . . .

Sedaj pride veslar iz cerkve. Pristopi h gospodiču, govoreč mu ves vesel: »Gospod doktor, ali ni lepo tukaj?«

»Prekrasno v istini! (Gospod doktor je govoril po sekiricah, naglašajoč čudno vsak zlog posebej.) Otok zelen, v sredi lagun! Da, da, to je res romantično. Jako mi je drago, da sem došel semkaj. Bil je zame pravi užitek.«

»Jaz pa dohajam že dvajset let vsako leto, pa tudi še bodem, dokler mi Bog ohrani zdravje. Brez milosti božje nismo nič na tem svetu, gospod doktor.«

»Ali imate morda vi tako obljubo?«

»Obljube ne, gospod, potrebo pa.«

»Ali veste vi, čegavo je ono deklé, ki je ravnokar pelo na glas?« vprašal je gospodič po sili ravnodušno.

»Tega vam pa ne vem povedati, gospod doktor!« odgovoril je razumno veslar. Pomolčita nekoliko.

»Sedaj pa odidemo, kadar želite, gospod doktor,« začne zopet veslar.

»Da, da! Toda bodite tako mili in pojdite po solnčnik v gostilno.«

Ko se je vrnil veslar, sede gospodič v čolnič na blazinati stolec, razkrije solnčnik in razvije — »Wiener Tagblatt«.

Veter, ki jima je poprej pihljaj od zadej, vel jima je sedaj ravno nasproti.

»Slab veter, nama ni sreče!« opozori gospodič.

»Nič ne dé, odvrne veslar. »V tričetrt-uri sva v Gradu.«

Tedaj prime krepko za vesli, odkloni čoln od kraja in odvesla proti vetru in toku čez modro valovje.

Jedva sta bila od kraja, potegne gospodič daljnogled in upre svoje oči na okno, kjer ga je bilo poprej očaralo žensko bitje. Na to kmalu zopet popravi to orodje.

Gledal sem tudi jaz za njima z drugega okna in sem videl, da je vitki gospodič rahlo sedel, ko poprej. Tedaj dvigne glavo izza časopisa in — zdehne.

Potem pa nisem več gledal za njima. — Radoveden sem vprašal o priliki prijatelja, ali narava tvori ljudi toli raznovrstno, ali odgoja. Prijatelj mi je zatrjeval, da odgoja.

Iveri.

(Piše Velimir.)

V. Domišljavost.

Sprehajata se. Pot vede mimo pokopališča.

»Milka! Nikar ne hodiva mimo pokopališča!«

»Zakaj ne, Berta?«

»Oh, to me vselej spominja smrti.«
»Pa kreniva po ti poti!«

* * *

»Kaj meniš, Berta! Kako bi ti ukrenila, ako bi te popustil tvoj Zorko?«

»Oh, Milka, najraje bi umrla!«

VI. Kod je ljubezen?

»Prijatelj! Kako misliš; ali je še kaj ljubezni na svetu?«

»Dosti. Ali meniš morda: resnične ljubezni?«

»Te, te, menim.«

»Oh, te pa ni dosti.«

»Pač! Ljubezen do naroda je resnična, čista ljubezen.«

»Čista ljubezen? Povej mi, ali spadam jaz k narodu, ali ne?«

»Čemu vprašáš? Saj sva oba vneta narodnjaka.«

»Zato vprašam, ker se mi čudno zdi, zakaj bi me nekateri narodnjaki sovražili, ako bi bila njih ljubezen do naroda čista ljubezen.«

VII. Brez srca.

Sin piše materi:

»Predobra mati! Do vas se obračam. Srca očetovega si ne upam ganiti. Pošljite mi kaj! Na tem sem, da zastavim zimsko suknjo. In zdaj je zima. Pod streho imam stanovanje, bolj luknji, kakor sobi podobno. Drv nobenih. Zebe me v roke, da ne morem več pisati . . .

Vaš hvaležni Anton.«

* * *

Mati odgovarja:

»Preljubi Tonček! Kako se mi smiliš! Zadnje beliče ti pošiljam. Šmarna tolarja, predrag spomin svoje birmanske botre, zastavila sem za-nje. Bodi varčen! Ne pozabi Boga in moli za-se in za nas. Oče ni hud na-te: le nevoljen je, da še zdaj nič ne služiš. Pa že šesto leto si na velikih šolah. Žalarjev Jožek pa je že dve leti na službi in že pomoč

domov pošilja. Še ti pojdi v semenišče, in vse bo prav!

Tvoja

otožna mati.

* * *

Bilo je zvečer v veseli družbi. Anton je dobil priporočeno pismo.

»Fantje! tega-le bomo nocoj.«

Ali tudi še drugega ni bilo dovolj.

VIII. Uj — aj!

Deva pogleda pri oknu na dvorišče.

»Uj, mama, kako grda žival je to!«

Bila je žival z rilcem.

* * *

Pri obedu so.

»Aj, mama, kako lep košček je to!«

Bil je košček svinjine.

IX.

Objesten slikar:

»Evo vam, gospica, Rafaelove Sikstinske Madone!

»Ah, ah, krasno, divno! Počakajte vendar, da se je nagledam . . . Ta veličastnost in ta miloba, kdo bi je ne občudoval? In koncepcija sama! Pa ta tehnična dovršenost! . . . Kaj pa še korit! . . .«

* * *

»Oprostite, gospica! Slabo vidim. Prej nisem imel naočnikov. Ona-le je Rafaelova; ta je le slaba kopija mojega učenca.«

X. „Iz principa.“

Marko: »Preberi, preberi ta članek! Dolgo že nisem bral kaj takega.«

Zorko pogleda na naslov listu:

»Tega lista ne berem.«

»Zakaj ne?«

»Iz principa ne.«

»Kakšen pa je tvoj princip?«

»Tak, da tega lista ne berem.«

Dva brata.

Med holmi zelenimi jezero plava,

V globini odseva mu nébesni svod,

Iztek pa med skalama dvema zigrava,

Grmeč vodopad ga naznanja odspod.

Dva bela gradova na skalah stojita,

Čez slap se pozdravljata, kvišku kipeč:

Zavistna sta brata, ki v gradih živita,

Brat bratu v očeh je — kot trnek bodeč.